

INDEX RERUM

QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

A

ABEL.

1. Abel nunquam peccasse scripsit Pelagius, Proleg. 6, in lib. August., cap. 7, ad finem.

ACTUS.

1. Actus voluntatis proxime per respectum ad illam, non vero ad objectum indifferens liber denominatur, Prolegom. 4, cap. 4, num. 15 et 16.
2. Actus de se aptus libere fieri, necessarius esse potest, vel per mutationem factam in intellectu, vel voluntate, Prolegom. 1, cap. 5, a num. 21, usque ad 23.
3. Actus gratiæ excitantis necessarii sunt, non liberi, Prolegom. 1, cap. 6, num. 3.
4. Actus hominis nec liber, nec vitalis est respectu voluntatis divinæ, sed tantum per respectum ad propriam voluntatem, ibid., num. 17.
5. Quid sit actum quoad substantiam esse supernaturalem: Quid esse supernaturalem tantum quoad modum? lib. 2, cap. 4, num. 2. Quid item sit actum esse naturalem quoad substantiam, et quoad modum tantum supernaturalem? ibid., num. 4.
6. Actus habitum supernaturalem requirens, ut potentia eliciatur, supernaturalis est in entitate, lib. 2, cap. 5, num. 7.
7. Ad actus supernaturales concurrunt per se et physice auxilium divinæ gratiæ, libro 2, capite 8, numer. 7.
8. Non repugnat actum vitalem esse quoad substantiam supernaturalem, lib. 2, cap. 9, num. 1.
9. Actus supernaturalitas quoad substantiam non tollit, quominus possit esse liber, ibid., num. 5.
10. Actus supernaturales voluntatis, quidam Theologici, alii morales; et quæ utrorumque ratio, lib. 4, cap. 12, num. 1.
11. Actus supernaturalis nunquam elici potest ex motivo naturali. E contra, objectum naturale naturalem et supernaturalem actum terminare potest, lib. 2, cap. 11, num. 29 et 30.
12. Actus virtutum moralium in sua substantia supernaturales exerceri posse ab homine, ad eosque supernaturale gratiæ auxilium esse necessarium, vera docet sententia, lib. 2, cap. 16, num. 5.
13. Actus externi non sunt supernaturales in entitate, sed tantum causaliter, seu moraliter tales dici possunt, lib. 2, cap. 24, num. 1.
14. Idem numero actus simul infusus per se, et acquisitus esse nequit, imo nec successive, lib. 2, cap. 8, num. 8.
15. Actus per se infusi virtutum moralium possunt exerceri a peccatore, lib. 2, cap. 16, num. 17.

ACTUS NATURALIS.

1. Actus naturalis moraliter bonus est meritorius præmii ordinis naturalis, lib. 1, cap. 20, num. 22. Est interdum effectus prædestinationis, ibidem, num. 23.
2. Actus efficax circa observantiam totius legis, etiam naturalis, dari nequit per solas vires naturales, etiam ad breve tempus in statu naturæ lapsæ, lib. 1, cap. 34, num. 7.
3. An actus aliquis virtutis naturalis præter amorem Dei super omnia exerceri queat sine gratia in statu naturæ lapsæ, lib. 1, cap. 37, a num. 1.

ACTUS SUPERNATURALIS, SEU VIRTUTIS PER SE INFUSÆ.

1. Actus bonos, maxime supernaturales potest Deus prædefinire, antequam absolute præsciatur esse futuros, Prolegom. 2, cap. 5, num. 17.
2. Actus ex objecto bonus, præsertim supernaturalis, malus fieri nequit, etiam ex fine extrinseco, lib. 2, cap. 3, num. 13.
3. Quid sit actum quoad substantiam esse supernaturalem: Quid esse supernaturalem tantum quoad modum? lib. 2, cap. 4, num. 2. Quid item sit actum esse naturalem quoad substantiam, et quoad modum tantum supernaturalem? ibid., num. 4.
4. Actus habitum supernaturalem requirens, ut potentia eliciatur, supernaturalis est in entitate, lib. 2, cap. 5, num. 7.
5. Ad actus supernaturales concurrunt per se et physice auxilium divinæ gratiæ, libro 2, capite 8, numer. 7.
6. Non repugnat actum vitalem esse quoad substantiam supernaturalem, lib. 2, cap. 9, num. 1.
7. Actus supernaturalitas quoad substantiam non tollit, quominus possit esse liber, ibid., num. 5.
8. Actus supernaturales voluntatis, quidam Theologici, alii morales; et quæ utrorumque ratio, lib. 4, cap. 12, num. 1.
9. Actus supernaturalis nunquam elici potest ex motivo naturali. E contra, objectum naturale naturalem et supernaturalem actum terminare potest, lib. 2, cap. 11, num. 29 et 30.
10. Actus virtutum moralium in sua substantia supernaturales exerceri posse ab homine, ad eosque supernaturale gratiæ auxilium esse necessarium, vera docet sententia, lib. 2, cap. 16, num. 5.
11. Actus externi non sunt supernaturales in entitate, sed tantum causaliter, seu moraliter tales dici possunt, lib. 2, cap. 24, num. 1.
12. Idem numero actus simul infusus per se, et acquisitus esse nequit, imo nec successive, lib. 2, cap. 8, num. 8.
13. Actus per se infusi virtutum moralium possunt exerceri a peccatore, lib. 2, cap. 16, num. 17.

ADAM.

1. Adam et Eva in statu naturæ integræ a Deo conditi sunt, Proleg. 4, cap. 2, num. 4.
2. Adam et ejus posteros ob lapsum illius omnibus privilegiis justitiæ originalis fuisse privatos de fide est, Proleg. 4, cap. 6, num. 4.
3. Peccatum originis non Adam, sed posteros ejus fide privavit, Prolegom. 4, cap. 6, num. 5.
4. Adam non contraxisse poenam mortis propter peccatum, neque alios defectus homini connaturales sensit Pelagius, Proleg. 5, cap. 2, num. 3, et Proleg. 6, cap. 7, in lib. Augustini, cap. 8.
5. Adam, Vide HOMO.

AMABILE.

1. Amabile bonum, unicuique autem proprium, quid significet? lib. 1, cap. 30, num. 16.
2. Amabilia ad alterum procedunt ex amabilibus ad se, quomodo intelligendum? libro 1, capite 34, numer. 17.

AMBROSIIUS.

1. D. Ambrosius ante exortam hæresim Pelagii Catholicam de Gratia sententiam tenuit, Proleg. 6, cap. 6, num. 5.

AMICITIA.

1. Amicitia quid requirat? lib. 1, cap. 30, num. 15.
2. Amicitia propria non potuit esse inter Deum et hominem in puris naturalibus, libro 1, capite 30, num. 15.

AMOR.

1. Amor in patria necessarius est, non tamen liber, Prolegom. 4, cap. 1, num. 15.
2. Amor Dei in perfectum et imperfectum dividitur, lib. 1, cap. 29, num. 2. Utrumque membrum explicatur, ibidem.
3. Amor Dei ut auctoris naturæ naturaliter haberi potest etiam in statu naturæ lapsæ, lib. 1, cap. 29, a num. 13.
4. Amor aliquis benevolentiae erga Deum potest esse naturalis, lib. 1, cap. 30, num. 6. In statu naturæ integræ dari potuit perfectus sine speciali auxilio, ibidem, num. 11. Et aliquando in statu naturæ lapsæ saltem imperfectus, ibidem.
5. Amor propter beneficia futura est concupiscentiæ; at propter beneficia præterita est benevolentiae, lib. 1, cap. 30, num. 16.
6. Amor naturalis benevolentiae erga Deum non includit observantiam omnium præceptorum, lib. 1, cap. 30, num. 12 et 14. Potest aliquando esse cum peccato mortali actuali, lib. 1, cap. 31, num. 12.
7. Amor Dei naturalis et supernaturalis, an possint esse ejusdem speciei? lib. 1, cap. 34, num. 17 et 18.
8. Amor naturalis benevolentiae erga Deum non requiritur ut sit amor Dei super omnia, lib. 1, cap. 30, num. 19.
9. Amor Dei super omnia potest esse naturalis, etiam quoad substantiam, lib. 1, cap. 31, num. 5. Quinam sit? ibidem, a num. 9.
10. Quis sit amor Dei affectivus et obedientialis, lib. 1, cap. 31, num. 12.
11. Amor Dei naturalis super omnia potuit dari in angelo sine gratiæ auxilio, et in homine in natura integra, lib. 1, cap. 4, num. 16. Utrum ab ange-

INDEX RERUM.

723

lo, etiam reprobo eliciatur necessario, inquiritur, ibidem.

12. Amor concupiscentiæ quomodo possit esse super omnia, lib. 1, cap. 31, a num. 19.
13. Amor naturalis Dei super omnia non est proxima dispositio ad gratiam sanctificantem, ibidem, num. 25.
14. Amor efficax naturalis Dei super omnia dari nequit in homine lapsa, sine auxilio gratiæ, lib. 1, cap. 32, 33 et 34, latissime.
15. Amor Dei super omnia multis modis potest esse imperfectus, lib. 1, cap. 34, num. 3.
16. Quis sit amor Dei super omnia in affectu, vel in effectu? ibidem, num. 7.
17. Amor efficax et observationis totius legis naturalis, quidnam sit? lib. 1, cap. 34, num. 16.
18. Amor Dei ut auctoris naturæ super omnia dari nequit etiam ad breve tempus in statu naturæ lapsæ sine gratiæ auxilio, lib. 1, cap. 34, num. 17. Sive sit amor benevolentiae, sive etiam concupiscentiæ, ibidem, num. 26. An dari nequeat in primo rationis instanti? ibid., num. 22.
19. Ad naturalem amorem Dei super omnia non requiritur gratia habitualis, etiam in homine lapsa, lib. 1, cap. 31, num. 11. Neque etiam fides, aut auxilium ordinis supernaturalis, ibidem, num. 21. Amor naturalis proximi moraliter honestus, an dari queat sine gratia? lib. 1, cap. 31, a num. 12.
20. Amor benevolentiae alicujus personæ semper habet conjunctum amorem concupiscentiæ boni, quod illi amatur, lib. 2, cap. 13, num. 18.
21. Amor concupiscentiæ etiam in naturalem et supernaturalem dividitur, ibidem, num. 20.
22. Amor Dei dupliciter esse potest super omnia, accidentaliter, scilicet, et essentialiter, lib. 2, cap. 14, num. 9. Utriusque natura explicatur, ibidem.
23. Deus etiam ut Trinus, et Unus, et ut auctor gratiæ, amore naturali acquisito diligere potest, lib. 2, cap. 15, num. 1.

AMOR-SUPERNATURALIS.

1. Amor concupiscentiæ Dei, ut est objectum nostræ beatitudinis supernaturalis, est actus per se infusus, et ejusdem ordinis cum actibus cujusque alterius virtutis Theologicæ, lib. 2, capite 13, a num. 6.
2. Amor concupiscentiæ beatitudinis æternæ ab homine in statu gratiæ elicitus est meritorius ejusdem beatitudinis, lib. 2, cap. 13, num. 14.
3. Amor concupiscentiæ supernaturalis ab habitu spei Theologicæ elicitur, ibidem, num. 24. Idem habitus ad amorem concupiscentiæ, et spem supernaturaliter inclinatur, ibidem.
4. Amore amicitiae seu charitatis super omnia Deus ut auctor gratiæ amari nequit ab homine, sine supernaturali gratiæ auxilio, lib. 2, capite 14, num. 2.
5. Sola diversitas cognitionum non distinguit specie amorem Dei super omnia supernaturalem, a naturali, sed diversitas objectiva, lib. 2, cap. 14, a num. 11. Qualis sit hæc diversitas, explicatur, ibidem, a num. 16.
6. Videns Deum, et ex hypothesi non habens auxilium ad diligendum illum amore supernaturali charitatis, amore naturali tantum super omnia illam amaret, et ex motivo naturali, lib. 1, cap. 14, num. 23.
7. Quilibet amor Dei, ut objecti beatifici, et propter

- bonitatem illius, ut sic conceptam, est in substantia supernaturalis, et affectus charitatis per se infusæ, lib. 2, cap. 14, num. 4.
- Ad hujusmodi amorem etiam imperfectum supernaturale gratiæ auxilium est necessarium, ibidem, num. 7.
 - Differentia inter amorem charitatis super omnia, et quemcumque alium ejusdem ordinis non super omnia assignatur, lib. 2, cap. 15, num. 8.
 - Amor Dei super omnia supernaturalis includit observantiam omnium præceptorum naturalium et supernaturalium, lib. 1, cap. 31, num. 14.

ANGELUS.

- Angeli non habuerunt originalem justitiam, Proleg. 4, cap. 5, num. 4. Eorum peccatum non originale, sed personale fuit, ibid., cap. 6, num. 2.
- Angeli naturali dilectione an diligant Deum plus quam se? lib. 1, cap. 34, num. 14. An Deum super omnia naturali amore possint diligere sine gratiæ auxilio, lib. 1, cap. 31, num. 16.
- Angeli tam boni quam mali, viribus naturæ habere possunt evidentiam in attestante mysteriorum fidei, lib. 2, cap. 10, num. 4 et 15.
- Angelus in primo suæ creationis instanti an peccare posset? lib. 1, cap. 13, num. 9.
- Angelicus intellectus a solo Deo immediate moveri potest extrinsece, lib. 1, cap. 13, num. 9.

ANIMA.

- Animæ rationalis creatio cur non dicatur supernaturalis? lib. 2, cap. 6, num. 4.

APPETITUS.

- Appetitus sensitivus quibus modis frænari possit, Prolegom. 4, cap. 2, num. 11.

APOSTOLATUS, ET APOSTOLICA SEDES.

- Apostolatus est donum gratuitum et gratia gratis data, Prolegom. 3, cap. 5, num. 66.
- Apostolicæ Sedis judicium sine generali Concilio ad damnandas hæreses supremam habet auctoritatem, Prolegom. 6, cap. 1, num. 6.

ASSENSUS.

- Inter assensum et judicium nulla est differentia, lib. 2, cap. 18, num. 3.

ASSISTENTIA.

- Assistentia Spiritus Sancti respectu Summi Pontificis et Concilii legitimi generalis est gratia gratis data, Prolegom. 3, cap. 5, num. 65.

ATTRITIO.

- Attritio vel contritio naturalis, an dari queat sine gratia? lib. 1, cap. 37, a num. 6.

AUCTOR.

- Auctor operis imperfecti in Matth. cum Semipelagianis non sentit, Proleg. 5, cap. 5, num. 17.

AUGUSTINUS.

- Augustinus non censet omnia infidelium opera esse peccata, lib. 1, cap. 7, a num. 7.
- Augustini liber de Gestis in Concilio Palæstino contra Pelagium denuo inventus, ab auctore in hoc tomo insertus, et magna ex parte explicatus, illius

esse opus genuinum, approbatur, Prolegom. 6, cap. 7.

- Quanta sit D. Augustini auctoritas in doctrina et dogmatis divinæ gratiæ, Proleg. 6, cap. 6, num. 15. Varia ejusdem Augustini encomia, ibidem, a num. 13, juncto 11. Illius doctrina de Gratia an sit de fide? ibidem, num. 16.

AUXILIUM.

- Auxilium efficax physice prædeterminans non est admittendum, Prolegom. 1, cap. 6, num. 28.
- Auxilium efficax per vocationem congruam datum libertatem non aufert, nec ad suppositionem antecedentem pertinet, ibidem.
- Auxilium gratiæ concurret per se et physice ad actus supernaturales, ad naturales tantum moraliter, lib. 2, cap. 8, num. 7.
- Ad credendum omnia et singula media necessaria ad salutem, est necessarium aliquod auxilium gratiæ, lib. 2, cap. 25, num. 1.
- Ad amorem Dei super omnia naturalem non requiritur auxilium ordinis supernaturalis, lib. 1, cap. 31, num. 11.
- Speciale gratiæ auxilium ad Theologiam discendam requiritur, Prolegom. 3, cap. 5, num. 8.

B

BAIUS.

- Baii error asserentis gravem tentationem necessitare voluntatem ad peccandum, lib. 2, cap. , num. 21 et 22.
- Baii errores latissime referuntur, Proleg. 6, cap. 2. An omnes illius propositiones sint damnatæ? ibid., num. 9. Contra eundem Bulla Pii V et Gregor. XIII, ibid. Censura utriusque, et quas propositiones comprehendat? ibidem, a num. 8.
- Baius non est inter hæreticos recensendus, Proleg. 5, cap. 7, num. 11.

BEATITUDO.

- Beatitudinem supernaturalem, An cognoverit Pelagius? Prolegom. 5, cap. 3, a numer. 1. Naturalem cognovit, ibidem, num. 3.
- Beatitudo æterna, propter quam homo creatus est, non est naturalis finis illius, Prolegom. 4, cap. 1, num. 8 et 9.

BEATITUDINES VIE.

- Beatitudines significant actus quibus homines beatos fieri Christus docuit Matth. 5, lib. 2, cap. 22, num. 1. Quare hi actus dicantur beatitudines? ibidem.
- Hi actus non solum sunt honesti, sed ita heroici et excellentes, ut absque speciali gratia fieri nequeant, lib. 2, cap. 22, num. 1.
- Beatitudines actuales non distinguuntur ab actibus virtutum et donorum, sed sub illis comprehenduntur, lib. 2, cap. 22, num. 1. Sunt supernaturales in sua substantia, ibid., num. 2. Sintne plures quam octo expenditur, lib. 2, cap. 2, num. 21.
- Vide Beatitudines in particulari suis locis.

BONIFACIUS.

- Bonifacius, Romanus Pontifex, Augustini opera Pelagianis restitit, Prolegom. 6, cap. 1, num. 6.

BONUS.

- Actus bonus latius patet quam actus præceptus, lib. 1, cap. 8, num. 4.
- Actus bonus dupliciter honestatem alienius virtutis sortiri potest, et quomodo? libro 1, capit. 7, numer. 11.
- Actus bonus et malus creatæ voluntatis diversimode se habent ad Deum, ut ad causam, libr. 1, cap. 22, num. 1.
- Actus ex objecto bonus, præsertim supernaturalis, malus fieri nequit, etiam ex fine extrinseco, lib. 2, cap. 3, num. 13.

C

CARENTIA.

- Carentia donorum et auxiliorum specialium est privatio et vulnus in statu naturæ lapsæ, non ita in puris naturalibus, lib. 1 cap. 1, num. 7.

CASSIANUS.

- Cassianum Semipelagianum fuisse ostenditur, Prolegom. 5, cap. 5, num. 7.

CALVINUS ET KEMNICIUS.

- Calvini et Kemnicii error libertatem negantium post peccatum Adæ, Proleg. 5, cap. 7, n. 4 et 5.

CAUSA.

- Causas Deus ab operatione impedire nequit positus ad agendum requisitis per solam suam voluntatem extrinsecam, Prolegom. 1, cap. 5, num. 18.
- Causæ liberæ ut influxum suum suspendant, Dei concursus non est necessarius, ibid., num. 19.
- Causalis hæc (Ideo res futuræ sunt quia Deus præscit futuras) falsa est de scientia visionis, Prolegom. 1, cap. 10, num. 26. Illative tamen vera est, ibidem, num. 23 et 33.

COELESTINUS.

- Coelestini, Romani Pontificis, labor et auctoritas pro doctrina Catholica de Gratia tuenda, Proleg. 6, cap. 1, num. 7. Ejus Epistolæ ad Galliæ Episcopos quanta auctoritas, ibidem, a num. 8. Assertionem ipsius Epistolæ, ibidem, num. 12.

COELESTIUS.

- Coelestii errores recensentur, Prolegom. 6, cap. 7, in lib. Augustini, a cap. 10.

CERTITUDO.

- Certitudo duplex, quæ est in actu intellectus: una essentialis, seu objectiva; altera accidentalis, seu ex parte subjecti, lib. 2, cap. 10, num. 10.
- Certitudo. Vide FIDES DIVINA ET ACQUISITA.
- Certitudo fidei acquisita, quamvis perfectissima, inferior est certitudine fidei infusæ, lib. 2, cap. 10, num. 11.

CÆSARIUS ARELATENSIS.

- Cæsarius Arelatensis librum de Gratia et libero arbitrio scripsit. Ejus doctrina et sanctitas laudatur, Prolegom. 6, cap. 6, num. 24. Quo tempore floruerit, est controversia, ibidem.

CHARACTER.

- Character Baptismi ad gratiam sanctificantem re-

ducitur, Prolegom. 3, cap. 5, num. 64. Idem dicendum de caractere Confirmationis, ibid. Character vero Ordinis potius est gratia gratis data, ibid.

CHARITAS.

- Charitas apud Augustinum multipliciter accipitur, lib. 2, cap. 5, a num. 2.
- Charitas eadem est in via et in patria, lib. 2, cap. 7, num. 11, et cap. 9, num. 5. Utrobique eadem illius honestas intrinseca, cap. 7, num. 11.
- Ex hypothesi quod videnti Deum negaretur concursus ad amandum per charitatem infusam, actum amoris non eliceret ex tali motivo supernaturalem, lib. 2, cap. 11, num. 34. Amaret tamen charitate naturali ex naturali motivo, ibidem. Vide AMOR, præsertim supernaturalis.

CHRISTUS.

- Christus Dominus præscivit certo et infallibiliter quid Tyrri et Sidonii essent facturi, si illis fides ut Judæis proponeretur, Proleg. 2, cap. 2, a numer. 4.
- Christus Dominus est quædam gratia externa, Proleg. 3, cap. 3, num. 15. Christus Dominus habuit prophetiam habitualement, Proleg. 3, cap. 5, num. 25. Christus Dominus obtinuit integræ naturæ statum, Proleg. 4, cap. 2, num. 4. Non tamen omnia privilegia status innocentie, ibidem, cap. 3, num. 8.
- Christus Dominus non solum meruit nobis gratiam sanctificantem, sed etiam gratis datas, lib. 1, cap. 1, a num. 15. Multa nobis meruit præter illa propter quæ mortuus est, lib. 1, cap. 1, num. 22. Per mortem meruit exaltationem sui nominis, et alia propter quæ mortuus non est, ibid. Utrum nobis meruerit dona naturæ, an solius gratiæ? lib. 1, cap. 16, num. 5, et cap. 18, num. 7.
- Christum Dominum solum pro his qui salvantur mortuum fuisse, damnatum est Concilio Valentino, Proleg. 6, cap. 5, num. 4.

CYPRIANUS.

- Cyprianus ante exortam hæresim Pelagii, Catholicam de Gratia sententiam docuit, Prolegom. 6, cap. 6, num. 4.

COACTIO.

- Coactio duplex est, absoluta una, secundum quid altera, Prolegom. 1, cap. 1, num. 6.

COGITATIO.

- Cogitatio congrua quid addat cogitationi sufficienti? lib. 1, cap. 2, num. 13.
- Cogitatio congrua quænam sit? lib. 1, cap. 11, num. 5. Sitne majus beneficium quam sufficiens seu incongrua? lib. 1, cap. 12, a num. 7.
- Cogitatio congrua non semper excedit incongruam quoad entitatem physicam, ibidem, num. 12.
- Cogitatio sufficiens est necessaria ad omnem actum voluntatis necessitate antecedente: congrua vero necessitate consequente, lib. 1, cap. 12, n. 20.
- Cogitatio congrua infert actum infallibiliter, ibid., num. 21.
- Cogitatio sufficiens vel congrua ad actum bonum moraliter non est gratiæ donum, lib. 1, cap. 13, n. 3. Etiam in homine lapsos, ut sic, libro 1, capit. 15, numer. 8.
- Cogitationem primam supernaturalem nulla antecedit gratia supernaturalis, neque illius meritum, lib. 1, cap. 17, num. 12.

8. Cogitatio potest esse congrua ex solo bono libertatis usu, lib. 1, cap. 29, num. 11.
9. Utrum gratia sit necessaria ad omnem cogitationem moralem honestam, lib. 1, cap. 2, num. 5, et a num. 10, usque ad 15.
10. Privatio cogitationis congruæ ad operandum honeste naturaliter, de facto non est poena originalis peccati, Prolegom. 4, cap. 9, num. 7 et 8.

COGNITIO ET COGNOSCERE.

1. Cognition duplex est, alia practica, alia speculativa, lib. 1, cap. 1, num. 1.
2. Cognition mysteriorum supernaturalium quæ revelantur, necessaria est ad salutem, lib. 2, cap. 1, num. 3.
3. Cognoscere aliquid verum est aliquando difficilius quam operari aliquid bonum, lib. 1, cap. 10, num. 9.
4. Quomodo effectus contingens a nobis cognosci possit. Vide EFFECTUS, num. 2 et 3.
5. Ad veritates naturales cognoscendas quæ gratia requiratur. Vide num. 29, 30 et 31.
6. Quomodo cognitio intellectus ad actus voluntatis concurrat. Vide VOLUNTAS, num. 3.

CONCILIUM.

1. Concilium Arausicum secundum quo tempore celebratum, Prolegom. 6, cap. 1, a num. 16 usque ad 19. Et contra quos errores, ibidem, et cap. 5, a num. 1. Fuit provinciale, sed infallibilem facit fidem, et cur? ibid.
2. Concilium Diospolitum contra Pelagium et ejus acta, Prolegom. 6, cap. 3, per totum. Orosius an ibi interfuerit, ibid., a num. 2. Cur Pelagius in eo absolutus? ibid., num. 6 et 8.
3. De Conciliis Africanis et Ephesino contra Pelagium, Proleg. 6, cap. 4, per totum. Ubi de eorum auctoritate et decretis, et quo tempore celebrata fuerint.
4. Primum Concilium Milevitanum quo tempore celebratum, Prolegom. 6, cap. 4, num. 4.
5. Duplex fuit Concilium Milevitanum: diversitas utriusque ostenditur: neutrum fuit generale, ibid., a num. 7. Quæ et qualia decreta in utroque fuerint facta circa materiam de gratia, ibid., a num. 9.
6. Primum Concilium Carthaginense ante Diospolitum fuit celebratum contra doctrinam Coelestii, Prolegom. 6, cap. 4, num. 1.
7. In secundo Concilio Carthaginensi Coelestius est anathematizatus, ibidem, numer. 2. Quo tempore utrumque celebratum; et cur, ibid., num. 3.
8. Concilium Ephesinum quo tempore coactum, Prolegom. 6, cap. 4, num. 16. In eo Pelagii doctrina est damnata, ibidem.
9. Concilium Valentinum quo tempore et contra quos errores in Gallia fuerit congregatum, Proleg. 6, cap. 5, num. 2.
10. Concilium Moguntinum paulo ante Valentinum celebratum, et qua occasione? Prolegom. 6, cap. 5, num. 3. Moguntinum item ultimum quo tempore, et contra quos? ibidem, numer. 8. Fuit paulo post Tridentinum, ibidem.
11. Concilium Senonense Pelagium ejusque reliquias et Lutherum damnat, Proleg. 6, cap. 5, num. 5. Quo tempore coactum, ibidem, Provinciale fuit, ibidem. Quanta auctoritas illius, ibidem.
12. Tridentini doctrina laudatur; illius decreta et canones de Gratia continent omnem doctrinam

antecedentium Conciliorum, optimo ordine et dispositione, ibidem, num. 10. Omnium hæreticorum contra gratiam damnat errores, ibidem.

CONCUPISCENTIA.

1. Concupiscentiæ amor. Vide AMOR, numer. 5, 12, 18 et 21.

CONFESSIO.

1. Ad confessionem fidei quæ gratia requiratur, lib. 2, cap. 3, 5, num. 3.
2. Vide PRÆCEPTUM, num. 26.

CONCURSUS.

1. Concursus Dei concomitans cum humana voluntate libertatem non tollit, Prolegom. 4, cap. 3, num. 16. Ab æternitate illum Deus habet præparatum, quasi sub conditione, si creata voluntas operari voluerit, ibidem, num. 16.
2. Concursum generalem Dei ad humanas actiones an negaverit Pelagius, Proleg. 5, cap. 4, per totum.

CONFORMITAS.

1. Conformitas duplex ad rationem in actibus virtutum reperiri potest, lib. 2, cap. 16, num. 10. Una ad rationem naturalem secundum se, altera ad rationem elevatam per gratiam, ibidem.

CONSERVATIO.

1. Ad gratiæ conservationem gratia opus est, et qualis, lib. 2, cap. 25, num. 10.
2. Præceptum conservandi justitiam originalem. Vide PRÆCEPTUM, num. 2.

CONSILIUM.

1. Consilii donum dari in hominibus justis ostenditur, lib. 1, cap. 21, num. 7.
2. Donum consilii actuale quo pacto ab actu prudentiæ infusæ distinguatur, lib. 2, cap. 21, numer. 6 et 11.
3. Hoc donum consilii in materia omnium virtutum moralium exerceri potest, ibidem, num. 9.

CONTINENTIA.

1. Continentia vel castitas perpetua, moraliter tantum honesta, darine possit sine gratiæ auxilio? lib. 1, cap. 37, a num. 15.

CONTINGENS ET CONTINGENTIA.

1. Vide FUTURUM CONTINGENS.

CONTRITIO.

1. Contritio naturalis an dari queat sine gratiæ auxilio? lib. 1, cap. 37, num. 6.

CORNELIUS.

1. An fuerit in gratia quando ei Angelus apparuit? lib. 1, cap. 4, num. 9.

CREATIO ET CREATURA.

1. Creatio animæ rationalis, cur non dicatur supernaturalis? lib. 2, cap. 6, num. 4.
2. Gratia non fit per creationem, Prolegom. 3, cap. 2, num. 2.
3. Creatura intellectualis nulla unquam in puris naturalibus condita fuit, nec de lege ordinaria condit potest, Prolegom. 4, cap. 1, num. 13.

D

DAMNATUS.

1. Damnati nihil boni operantur, libro 1, capit. 11, numer. 11.

DECRETUM.

1. Decretum Dei efficax omnino requiritur ut voluntas creata necessitetur. Proleg. 4, cap. 5, n. 11.
2. Per hoc solum decretum divinam omnipotentiam Deus ad operandum applicat, ibid. Quomodo prædictum decretum creatam voluntatem necessitet, et quid in illa operetur, ibidem, a num. 11, usque ad 14.
3. Decretum efficax, duplex in Deo, alterum intentionis, executionis alterum, Prolegom. 4, cap. 5, num. 13. Prius ad necessitandam voluntatem creatam non sufficit; posterius satis est, ibidem.
4. Decretum Dei conditionatum quibus modis dici queat, Prolegom. 2, cap. 8, num. 2 et 3.
5. Deus ante decretum liberum prius ratione intelligitur a nobis indeterminatus, ibidem.
6. Ex decreto libero Dei non semper resultat physica mutatio in re voluta, ibidem, num. 4.
7. Deus potest cognoscere sua decreta, ut sub conditione futura, Proleg. 4, cap. 8, n. 5. Effectus a solo Deo pendentes, vel etiam a causis necessariis in hoc decreto cognosci possunt, ibid., num. 6. Quid dicendum de effectibus liberis, ibidem., num. 7.
8. Deum non habere decreta conditionata circa omnia possibile probatur, Prolegom. 2, cap. 8, a num. 9. Circa res absolute futuras non sunt admittenda in Deo decreta conditionata, ibidem, num. 14.
9. Decretum generale et conditionale de concurrendo cum voluntate explicatur, Prolegom. 2, cap. 8, num. 16 et 19. Præter illud non est necessarium aliud decretum particulare absolutum, ibid., num. 17 et 18.
10. Respectu actuum malorum dari nequeunt decreta absoluta et prædefinitiva; imo neque respectu honorum si efficaciter sint prædeterminativa, Prolegom. 2, cap. 9, num. 8.

DEUS.

1. Deum esse naturaliter cognoscimus, lib. 2, cap. 1, num. 7.
2. Deus non prædefinit actiones malas, neque quoad materiale earum, Prolegom. 2, cap. 5, num. 5.
3. Deus non aliter rem postquam est quam antea, cognoscit, Prolegom. 2, cap. 7, num. 19.
4. Deum expectare voluntatem hominis ut se præparet viribus suis ad fidem vel gratiam, falso putarunt Semipelagiani, Prolegom. 5, cap. 6, numer. 10 et 11. Quam gratiam liberi arbitrii recto usui a Deo tribui censuerint, ibidem, a num. 12, late.
5. Deum non operari ut velimus, nisi quantum in se est, communis fuit Pelagii et Semipelagianorum doctrina, Prolegom. 5, cap. 6, num. 26.
6. Deum nolle omnes homines salvos fieri voluntate, scilicet, efficaci vero asseruit Augustinus, Proleg. 6, cap. 5, num. 3. De omni tamen voluntate, hæretica propositio est, ibidem.

DISCRETIO.

1. Discretio spirituum in quo consistat, Prolegom. 3, cap. 5, a num. 36.
2. Discretionis spirituum quænam sit propria materia, ibidem, num. 1.

3. Discretionis spirituum iudicium an sit evidens, certum et infallibile, Prolegom. 2, capit. 5, a num. 42.
4. Discretio spirituum erga alios securius quam erga seipsum versatur, Proleg. 3, cap. 5, num. 44.
5. Discretionis spirituum gratia non est habitualis, ibidem, num. 46. Regulariter solum tribuitur viris spiritualibus.

DISPOSITIO.

1. Dispositio proxima ad gratiam sanctificantem nullus actus naturæ viribus factus poterit esse, lib. 1, cap. 35, a num. 2, et cap. 31, num. 25.
2. Ad primam gratiam auxiliantem non potest homo se disponere, lib. 2, cap. 25, num. 8. Nec ad primam gratiam sanctificantem dispositione supernaturali, ibidem.

DISTINCTIO.

1. Distinctio specifica actuum unde desumenda, lib. 2, cap. 11, num. 13. In voluntatis actibus quomodo ab objecto formali desumatur, ibidem, num. 27. Vide ACTUS, num. 13, 14 et 15.

DIVITES.

1. Divites baptizatos, nisi omnibus renuntiaverint, salvari non posse, commentus est Coelestius, Prolegom. 6, cap. 7, in lib. August., cap. 20.

DONUM.

1. Donum naturale supernaturali modo non datur, nisi propter spirituale bonum recipientis, vel aliorum, Prolegom. 3, cap. 4, num. 3.
2. Donum linguarum explicatur, Prolegom. 3, cap. 5, a num. 47. Ejus ratio consistit in facultate divinitus data ad loquendum variis linguis antea ignoratis, ibidem, num. 52. An sit habituale? ibid., num. 54. Non fuit commune fidelibus in primitiva Ecclesia, ibidem.
3. Donum scientiarum confertur propter commune Ecclesiæ bonum, lib. 1, cap. 1, num. 17.

DONUM SPIRITUS SANCTI.

1. Donum Spiritus Sancti cur ipsius spiritus nomen sortiatur? lib. 2, cap. 17, num. 2.
2. Septem Spiritus Sancti dona, etsi in Christo præcipue et copiosius descenderint, aliis etiam justis communicantur, lib. 2, cap. 17, a num. 3. Ad illorum actus speciale gratiæ auxilium est necessarium, ibidem, num. 6.
3. Spiritus Sancti dona in actu ab actibus sive Theologalium sive moralium virtutum per se infusarum distinguuntur, lib. 2, cap. 17, num. 9, et cap. 21, num. 4. A fortiori distinguuntur ab actibus virtutum acquisitarum, ibidem.
4. Donum Spiritus Sancti late sumptum comprehendit omnes actus honestos, et habitus presse certos actus, et habitus a Spiritu Sancto speciatim infusos, lib. 2, cap. 21, num. 24.
5. Cur non dentur Spiritus Sancti dona in materia virtutum Theologalium, lib. 2, cap. 21, num. 25.

E

ECCLESIA.

1. Ecclesiam in terra esse sine macula et ruga scripsit Pelagius, Proleg. 6, cap. 7, in libro Augustini, cap. 9.